

Krossade ögon

När jag kollar i spegeln, ser jag allt det som andra ser, ett ansikte. Två ögon som visar hat mot sig själv, en näsa och läppar, kinder som visar två djupa skrattgropar om jag ler. Jag ser en panna som täcks av luggen som hänger ner. Jag ser allting jag inte vill se, jag vill krossa allting. Slå sönder allting. Jag hittar alltid något fel, ögonen är inte lika stora, näsan är inte tillräckligt rak, när jag ler så blir läpparna fula, för mycket finnar. Jag ser allt, som ingen annan ser.

Känslan av att vara ful, att äckla sig själv, man kan inte se någonting vackert. Och vad folk än säger, så känner jag mig inte vacker. Det finns bara en.. person som får mig att känna mig vacker, som får mig att känna mig betydelsefull, som får mig att.. tro att det ändå finns någon som tycker om mig, men vet jag om det är sanning? Du skriver genom MSN, du skriver vackra saker, hjärtan och rosor. Och jag tror du menar det.. du verkar verkligen bry dig om mina känslor. (Även om jag kanske förstört det nu)

Vill så gärna vara din, för du får mig verkligen att känna mig vacker. Du får känslorna av att vilja krossa mig själv att försvinna.. men det är inte bara därför jag vill hålla i din hand, för du är det vackraste jag sett.
Och det vackraste jag vet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mImiko med Poeter.se id #8351 innehar upphovsrätten